

קול קורא שנשלח לחברי אור הרמב"ם בתאריך: כו באב תשפ"א; 4.8.21

מאת אדיר דחוח-הלוי

"יש מפַזר וְנוֹסֵף עוֹד וְחוֹשֵׁף מִיַּזְשָׁר אֶךְ לְמַחְסוֹר" (מש' יא, כד), ושם פירש רס"ג:

"זה מדבר בעניין הצדקות שנאמר בהן: 'כי בגלל הדבר הזה יברכהו אלהים בכל מעשיו ובכל משלח ידו' [דב' טו, י], אמר [שלמה בפסוק הזה]: אם נתת דבר לצדקה ומנית את המעות ומצאת שחסרו, אל תדמה שפאבד מהם דבר, שאינו אלא דבר שהעברתו מן העולם-הזה לעולם-הבא, ממקום שאינו מתקיים למקום שמתקיים, ממקום שאתה צריך לשמרו למקום שאינך צריך לשמרו, אלא הוא [החסד] ישמור אותך [מלהפסיד את חיי העולם-הבא]".

נמצא, כי "חושף מִיַּזְשָׁר" הוא האדם אשר חושף את נפשו מלכת בדרכי היושר, ונמנע מלנהוג בחסד וברחמים עם עמיתו לתורה ולמצוות. אדם כזה הולך ושוקע בצרות העין.

"בוטח בעֲשָׂרוֹ הוּא יִפֹּל וְכַעֲלָה צְדִיקִים יִפְרְחוּ" (מש' יא, כח), ושם פירש רס"ג:

"מה שעשה את המשל בעֲלָה עד שנעשה היפך 'בוטח בעֲשָׂרוֹ הוּא יִפֹּל' הוא מפני שהצדיקים אינם בוטחים בעצמם ואינם רואים עצמם עיקר אלא ענף, ואף כעלה הקל, כמו שאמר איוב: 'הַעֲלָה נִדְּף תַּעֲרוֹץ' [טו, ב]. וכבר ידעת על קרח וסנחריב והמן היאך נתגאו בממונם ואבדו".

"יִדְעֶה צְדִיק נֶפֶשׁ בְּהִמָּתוֹ וְרַחֲמֵי רְשָׁעִים אֶכְזְרִי" (מש' יב, י), ושם פירש רס"ג: "יִדְעֶה – מפקח הצדיק אפילו נפש בהמתו, ורחמי הרשעים האכזריות". ובפירושו הארוך הוסיף:

"אין כוונתו שהצדיק פוקד את [משגיח ובוחן את צרכיו] בהמתו בלבד, אלא כל בני ביתו ואפילו הבהמות, וזה כעין דבר אברהם: 'אם מחוט ועד שרוף נעל' [וכל-שכן כסף וזהב (בר' יד, כג)], וכעין אמרו: 'ולכל בני ישראל לא יחרץ כלב לשנו' [וכל-שכן שלא יפער פיו (שמ' יא, ז)]".

"עֲבַד אֲדַמְתוֹ יִשְׁבַּע לָחֶם וּמִרְדֵּף רִיקִים חָסַר לֵב" (מש' יב, יא), ושם פירש רס"ג: "לֵב – דעת", דהיינו מרדף אנשים ריקים והשקפות נבובות הינו חסר דעת, ובפירושו הארוך הוסיף:

"פשוטו נכון. וסודו ומטרתו, המשתדל בעבודת ה' ובמדעים הטהורים [המרוממים לידיעת ה'] ובכתבי-הקודש הוא יזכה לגמול [לחיי העולם-הבא]. והמתעסק בספרי ההבל ודברי

החצופים הכופרים הרי זה סכל, כמו שאמר בהם: 'לְעֵשׂוֹת חֶקֶף וּלְדַבֵּר אֶל יְיָ תוֹעָה' [יש' לב, ו]".

ונראה לי ברור שכוונת רס"ג לקראים שהרי הפסוק שהוא מביא ממנו ראה עוסק במתיימרים ללכת בדרכי ה' יתעלה אך בפועל מעוותים משקרים מסלפים ומזייפים את דבר ה'. ובימינו רס"ג היה מכוון את הדברים הללו למינים ולצאצאיהם אשר מתעסקים בספרי הבל, דהיינו באינסוף ספרי פרשנויות וחידושי-הבל והזיות ושיטות הלכתיות מחמירות פרו-נוצריות אשר אין להן שום יסוד אמיתי ואף אין להן סוף וקץ. וכל הנופל בהן שוקע עוד ועוד בהבל בסכלות ובמינות ומרחיק את נפשו מארץ החיים ומדרכי הישרים שבהם זוכים לחיי העולם-הבא.

ואפילו התלמוד הבבלי, שהוא פרוטוקול של חז"ל שמשוקעת בו תורה-שבעל-פה קדושה וטהורה, הפך בידם לספר של הבל מהובל, ולכלי לעבוד אלהים אחרים, ולאמצעי להפוך תורת חיים לקורדום חוצבים – כי בהחדרת פירוש שר"י ותוספות ושאר מרעין בישין לתלמוד הבבלי, כאילו היו אלהים עלי אדמות שאין לעיין בדבריהם לאור המדע והדעת וללא בחינה ביקורתית מכל סוג שהוא – ממש כמו שמתייחסים ליש"ו ולכומרי הנצרות – הפכו את התלמוד הבבלי על פיהו: (1) בהבנת כל אגדות חז"ל כפשוטן אשר מדרדרת להגשמה ולאִימוץ כל הזיה מאגית אלילית שתעו אחריה עובדי האלילים מקרב העמים הנבערים והסכלים אשר טימאו את העולם בעבודה-זרה כעורה; (2) בעיוות ההלכה לכיווני ההחמרה החיצונית הפרו-נוצרית; (3) וביצירת מוטציה מחרידה מתוך היהדות הטהורה – מוטציה שתכליתה הפיכת תורת חיים לקורדום חוצבים, הפקת רווחים וטובות הנאה, ואף מילוי כל שאיפותיהם ותועבותיהם.

וכך בדיוק נהגה הנצרות! אשר הפכה את ספרי התנ"ך הקדושים לספרי אלילות, באמצעות החדרת פרשנות מגשימה מאגית ומתועבת, אשר מסלפת ומזייפת לחלוטין את רעיונותיהם פשטיהם ומשליהם של כתבי-הקודש ובראשם כמובן ספר התורה שניתן לנו מפי הגבורה.

וכך בדיוק נהג גם האסלאם! אשר הפך את ספר התורה לבליל של סיפורי אלף לילה ולילה דמיוניים, ועיבדה אותו לקובץ של סכלות והזיות מבדחות, תוך סילוף חמור של האמת.

וכך פעלו גם חכמי-יועצי-אשכנז לדורותיהם, עיוותו וסילפו את דת האמת הנבונה והחכמה ויצרו מוטציה חדשה: דת פרו-נוצרית ארורה והזויה פרימיטיבית נבלה וחשוכה, שכל תכליתה לטמטם את ההמונים ולהפוך אותם לסכלים רודפי הבל והזיות אשר שמחים וששים על-כל הזיה שמחדירים להם, ועובדים ומעריצים גדולים מהובלים ומיובלים כאילו היו אלהים.

ואם תשאלו כיצד הם עיוותו וסילפו את דת האמת? כיצד הם סיאבו אותה? ובכן, הם עשו זאת באמצעות החדרת פרשנות מעוותת, כך הם יצרו דת חדשה פרו-נוצרית, אשר

הביאה על עם ישראל שואה רוחנית איומה ונוראה: שואת אלילות היידיש-קייט. ואפילו שפה טמאה ייחדו לעצמם טמאי הדעת ועילגי הלשון הללו, בה הם משוחחים בגאון זה-עם-זה בלשון טמאה הדומה לגרמנית, כאילו דת האמת היא דת אירופית פרו-נוצרית – ארורים יהיו!

אולם, בסופו-של-דבר עונשם הגיע אליהם, על כל רעתם אשר עשו, מידה כנגד מידה, כי תחת השואה הרוחנית שהם המיטו על עצמם ועל עם-ישראל בעזות ובדורסנות, הענישם הקב"ה בשואה מחרידה אחרת, שואת יהודי אירופה אשר לא פסחה על שום מיתה משונה.

"הצור תָּמִים פְּעָלוּ כִּי כָּל דְּרָכָיו מְשֻׁפָּט אֶל אֱמוּנָה וְאִין עֹל צְדִיק וַיִּשָּׁר הוּא" (דב' לב, ד).
"הַכִּיְתָה אַתֶּם וְלֹא חָלוּ כְּלִיְתֶם מֵאֲנוּ קַחַת מוֹסֵר חֲזָקוֹ פְּנִיָּהֶם מִסָּלַע מֵאֲנוּ לְשׁוּב" (יר' ה, ג).